

# О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 6462

гр. София, 20.09.2017 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,**  
в закрито заседание на 20.09.2017 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Камелия Серафимова**

като разгледа дело номер **7309** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.156 и сл.

ДОПК.

Образувано е по МОЛБА от 02.08.2017 година на БНБ с искане за изменение на постановеното Определение по адм.дело №7309/2017 година по описа на Административен съд София-град в частта за разноските.

Ищецът по делото М. М. З. в писмен отговор, депозиран на дата 31.08.2017 година оспорва молбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Алтернативно желае адвокатското възнаграждение да бъде редуцирано по реда на чл.78,ал.5 ГПК.

Настоящият съдебен състав след като обсъди депозираната молба, намира същата за процесуално допустима, подадена от процесуален представител на легитимирана страна и при наличие на интерес от допълване.Разгледана по същество,същата се явява основателна..

Разпоредбата на чл.248,ал.1 ГПК/приложима по силата на препращащата норма на параграф 2 от ДР на ДОПК постановява, че в срока за обжалване,а ако решението е необжалваемо-в едномесечен срок от постановяването му,съдът по искане на страните може да допълни или да измени решението в частта на разноските. Следва да бъде посочено ,че крайният момент, в който може да бъде заявено присъждането на разноски е устните състезания- аргумент от разпоредбата на чл.80, ал.1 от ГПК, приложим по силата на препращащата норма на чл.144 АПК-/Страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Денят на устните състезания е крайният момент, в който страната може да поиска присъждане на разноски, а не в по- късен момент. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното

производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия. От своя страна, по правило ищецът и ответникът имат право да претендират разноските, които са направили в процеса. Отговорността да бъдат понесени направените разноски е обвързано преди всичко с изхода на съдебния спор за съответната страна в процеса. Отговорността за разноските почива на установеното в чл.3 от ГПК изискване за добросъвестно упражняване на процесуални права и следва да бъде възприемано като отговорност за вреди от неоснователни процесуални действия. Отговорността за разноски е определена от допълнителни изисквания- съдът да бъде изрично сезиран с искане в тази насока, искането да бъде подкрепено с доказателства за действително направени разноски и трето да бъде предявен списък с разноските/ като по отношение на последния, ВАС е на различно становище от страна на ВКС и непредставянето на списък с разноските, не води до неприсъждане на такива в полза на страната, която има право на разноски. Ответникът по иска има право на разноски и при прекратяване на производството.

В конкретния случай, с Определението, постановено по адм.дело №7309/2017 година по описа на АССГ, съдът е върнал исковата молба на М. М. З. от [населено място] срещу БНБ за заплащане на обезщетение в размер на законната лихва за забавено плащане на гарантираните вземания за периода от 20.06.2014 година до 04.12.2014 година върху максималния размер на гарантираните вземания —8627,96 лева и прекратил производството по делото, но не е присъдил разноски на ответника, като искането за разноски от страна на ответника по иска е направено още с отговора по исквотата молба, депозиран в съда на 20.07.2017 година. Наред с това, от представения договор за правна защита и съдействие е видно, че ответникът по иска е ангажирал адвокатско дружество на дата 17.07.2017 година, като заплатеното адвокатско възнаемание е в размер на 1440 лева/за което има представени писмени доказателства за заплащането им от страна на ответника по иска., но съдът не е присъдил разноски по делото в полза на ответника по иска. В тази насока, неоснователен е доводът на ищеца, че производството е по ЗОДОВ и самото производство изключва приложението на ГПК. Производството по ЗОДОВ се развива по реда на АПК/ когато обезщетението, което се претендира е вследствие на вреди, настъпили от административна дейност и тя е очертана в чл.1 от ЗОДОВ, а когато вредите не са от административна дейност, то производството се развива по реда на ГПК и приложеното поле на отговорността на държавата е регламентирано в чл.2 от ЗОДОВ. В чл.10, ал.2 от ЗОДОВ е предвидено, че ако искът бъде отхвърлен изцяло, съдът осъжда ищеца да заплати разноските по производството. Разноските се заплащат от ищеца и при оттегляне на иска изцяло или при отказ от иска изцяло. Ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса. Съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат,

ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска. От своя страна, съгласно чл.1,ал.2 от ЗОДОВ, исковите по ал.1 от ЗОДОВ се разглеждат по реда на АПК, а по силата на препращащата норма на чл.144 АПК, за неуредените въпроси в АПК, се прилагат разпоредбите на ГПК. Отговорността за разноски е изрично уредена в АПК-чл.143, съгласно която когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. Подателят на жалбата има право на разноски по ал. 1 и при прекратяване на делото поради оттегляне на оспорения от него административен акт. Когато съдът отхвърли оспорването или подателят на жалбата оттегли жалбата, страната, за която административният акт е благоприятен, има право на разноски. Когато съдът отхвърли оспорването или оспорващият оттегли жалбата, подателят на жалбата заплаща всички направени по делото разноски, включително минималното възнаграждение за един адвокат, определено съгласно наредбата по [чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата](#), ако другата страна е ползвала такъв.

От приложеното пълномощно за адвокатска защита и съдействие на ответника по иска е видно, че ответникът по иска е защитаван от адвокатско дружество, като е упълномощил 7 адвокати от адвокатското дружество да го представляват пред АССГ, а в представената фактура за заплатено адвокатско възнаграждение, заплатената сума е на адвокатското дружество. Тъй като се присъжда възнаграждение само за един адвокат, то минималното възнаграждение за адвокат, изчислено по реда на чл.8,ал.1,т.3 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения е в размер на 762 лева. Заплатеното адвокатско възнаграждение на адвокатското дружество е в размер на 1440 лева и същото е прекомерно, още повече, че единственото процесуално действие, което е извършил ответникът по иска е само и единствено да депозира писмен отговор към исковата молба. В чл.78,ал.5 от ГПК/ приложим отново по силата на препращащата норма на чл.144 АПК и чл.1,ал.2 от ЗОДОВ/ е предоставено право на съда да прецени дали да уважи искане за намаляване на адвокатското възнаграждение, като законодателят само е ограничил минималната долна граница, под която не може да бъде определено адвокатско възнаграждение. Вярно е, че нормата на чл.78,ал.5 ГПК предоставя право на съда по искане на страната, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да редуцира адвокатското възнаграждение, като е определил долна граница, под която не може да се намали възнаграждението- не по- малко от минималния размер, предвиден в Закона за адвокатурата, но съдът не е обвързан с максималния размер, който може да присъди възнаграждение, но ако е доказано като заплатено. Наред с това, вярно е, че по реда на чл.78,ал.5 от ГПК, съдът може да намали адвокатското възнаграждение само при депозизирано искане от страната за намаляване на разноските.

В конкретния случай, съдебният състав намира, че са налице основания за намаляване на адвокатското възнаграждение на адвоката на ответника по иска и то до минималния предвиден в Наредбата размер- в размер на 762 лева. В този смисъл възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение е основателно и следва да бъде уважено.

Всичко това води до извод, че молбата за изменение на решението в частта за

разноските е основателна/ частично/ и следва да бъде уважена,като ищецът се осъди да заплати направените от ответника разноски ,редуцирани по реда на чл.78,ал.5 от ГПК.

Воден от гореизложеното и на основание чл.248 ГПК, Административен съд-София-град

### О П Р Е Д Е Л И :

ОСЪЖДА М. М. З. ОТ ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА БЪЛГАРСКА Н. БАНКА СУМАТА ОТ 762 ЛЕВА- РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО.

На основание чл.138,ал.1 АПК,препис от определението да се изпрати на страните.

Определението подлежи на обжалване по реда за обжалване на определението/аргумент от чл.248,ал.3 ГПК пред ВАС на РБ в 7 дневен срок от получаване на препис от същото с частна жалба.

СЪДИЯ: